

— Eesti et sa nüüd minu elu oled peastanud, tahan ma sinu wõetu tõnulik olla ja sulle oma kuningriiki näidata. See on küll tõige kornim riik maailmas, ja unenäud on minu alamad.“

Selle peale läks unenäguude kuningas ees ja Jüri läks järele. Kui nad sinna kotta jõudsiwad, kus pilwed maani ulatasiwad, näidas kuningas üht luuti, mis rōdefaste wabel nii peidus oli, et seda raske leida oli, kui ei teadnud just otsida. Selle lugi tõstis kuningas nüüd ülesse ja nad astusiwad sealt alla 500 trepiastmet sügawale ühte beledaste walgunstatud koljukoopasse, mis mitu penikoormat pill ja lai ja ütlemata ilus oli. Seal olisid selet suurt järwe saared ja saarte peal ilusad majad, ja saared ujusiwad sinna tänna otsekui laewad. Kes sinna wõne maja sisse tohtis minna, sellel oli ainult waja järwe dārde astuda ja hüüda:

„Maja, maja, sõua siia,
Et su sees wõin ära kätia!“

Siis ujus saar ühes majaga iseenesest kaldale. Teised wajad ja lossid olisid ülemel pilwede peal ja ujusiwad pillamisi õhumeerid wõõda ümber. Siin ei olnud jälle muud waja kui hüüda:

„Õhuloss, nüüd waju alla,
Et ma wõin su sisse tulla!“

Peale selle olisid seal aiad lilledega, mis wäewa lõhnasiwad ja õõsel paisiwiwad, kirju sulgedega linnud, kes muinasjutustid wõisiwad, ja veel palju palju muud wäga imelikka asju. Meie unenäguja Jüri ei saanud muud kui imes panna.

„Nüüd tahan, ma sulle ka oma alamaid näidata,“ ütles kuningas. „Meid on mul kolme seltsi. Head unenäud heade inimeste jaoks, halwad halbade jaoks ja siis veel lunnipainajad, need on waimufesed, seda enesele ajawitels pean, sest ka ajawidet ja naija peab kuningal olema.“

Õfite läks nüüd unenäguude kuningas Jüriga ühe lossi sarnasele weidraste ehitatud hoonesse ja ütles: „Siin elasid lunnipainajad waimud, weike wallatu rahwase, wiga ei tee nad kedegile, wigurite peale aga igal ajal walmis.“

Siis hüüdis ta ühe neist waimudest lähemale ja rääkis Jüri wastu edasi: „Kas sa tead, mis see kelm teeb, kui ma

talle lord luba annan ma peale minna? Ta jookseb kubugi majasse, wõtab sealt mõne magaja, seda kätte saab, kannab teda üles kiriku torni otsa ja wiatab ta sealt üle pea ja taela alla. Tema ise aga hüppab ruttu treppisid wõõda alla, enne weel kui kuffuja maha jõuab, on ta all wõttas, hoiab laed ette, kubu teine peale kufub, wiib ta siis jälle majasse tagasi ja wiatab ta sõnqi, mis probwatab. Sellest ärtab magaja, õerub und filmisi ja ütleb: „Õb ja heldetene, minu orust oli nagu oleksin praegu kiriku tornist maha kuffunud. õun, et see paljas unenägu oli.“

„Wõi see ongi teesama?“ hüüdis Jüri. „Ka minuga on ta lord seda tempu teinud. Kui ta aga weel peals tulema ja mina teda saama sinni tabada, küll ma tahaksin talle näidata!“ — Nüüd hüppas üts teine elufas loua alt wälja, see oli weikse koera sarnane loom, sest tal oli karune kasukas seljas ja ta sirutas ka seele wälja.

„See ei ole endisest ka mitte palju parem,“ seletas unenäguude kuningas, „ta haugub kui koer ja jõudu on tal nagu mõnel kangelasel. Kui siis inimesel unes hirm on, siis hoiab ta teda kättest jalgest linnu, nõnda et inimene paigalt ei suuda liikuda.“

„Ka seda lojust ma tunnen,“ ütles Jüri wabele, „kui paigalt tahad liikuda, siis ei saa, oled rammetu ja kange nagu puutükk, tahad kät tõsta, ei saa, tahad jalga liigutada, ei saa ka. Wõnikord ei ole ta aga mitte koer, waid karu, rōõwel, wõi mõni muu koll.“

„Ma ei saa neile ilalqi enam luba andma, sind tälitama tulla,“ ütles kuningas Jüri wastu. „Nüüd tule halbu unenäguisid waatama, aga ära kofku, ega nad sulle midagi ei tee, nad on ainult paha inimeste jaoks.“ Seal astusiwad nad ühe määratuma ruumi sisse, kus suur lõrge müür ümber ja raske raudwäraw ees. See ruum kubises lõige inematest elulatest ja hirmsamatest kollidest. Wõned olisid nagu inimesed, teised veel inimesed, pool elajad, jälle teised hoopis elajaloomade sarnased. Ebmatusega taganes Jüri tagasi kuni raudwärawani. Aga kuningas julgestas teda ja küsis: „Kas